

ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 128

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νῆαί 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 21 Ἰουνίου 1881.

Πρὸς φίλον συνάδελφον γράψαντα περὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ὁ στρατὸς παρ' ἡμῶν θέλει εἶσθαι δημοκρατικὸς ἢ ἀριστοκρατικὸς, ὑπομνησκόμεν, ὅτι ὁ στρατὸς εἶναι εἰς τὴν φύσιν του θεσμὸς ὀλιγαρχικὸς, προνομικὸς, ἀριστοκρατικὸς. Ἐκ τοῦ θεσμοῦ τούτου ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων προήχθησαν σχεδὸν πᾶσαι αἱ μοναρχίαι καὶ αἱ ἀριστοκρατίαι. Διὰ τοῦτο ὅλαι αἱ δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι προσεπάθησαν ὅσον οἷόν τε νὰ περιορίσωσι τοὺς μονίμους στρατούς.

Μὴ στοχασθῆ ὁ φίλος συνάδελφος, ὅτι ἐκφράζομεν ἐντικῶς προσωπικὰς πεποιθήσεις ἢ κλίσεις. Ὅμιλοῦμεν ὑπὸ ἐποψιν καθαρῶς ἐπιστημονικῶν.

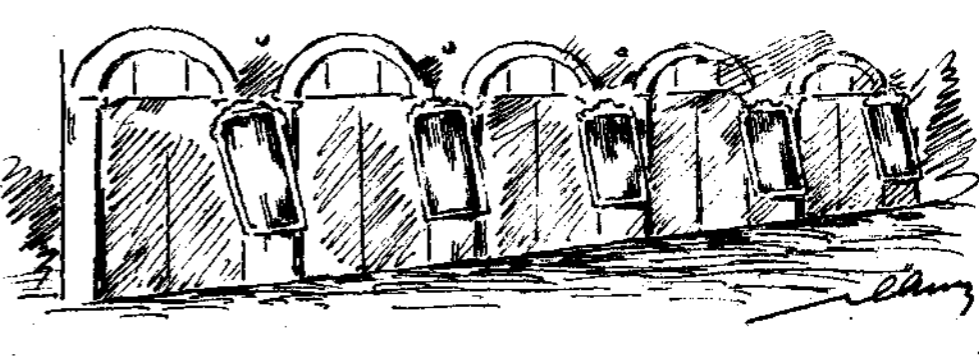
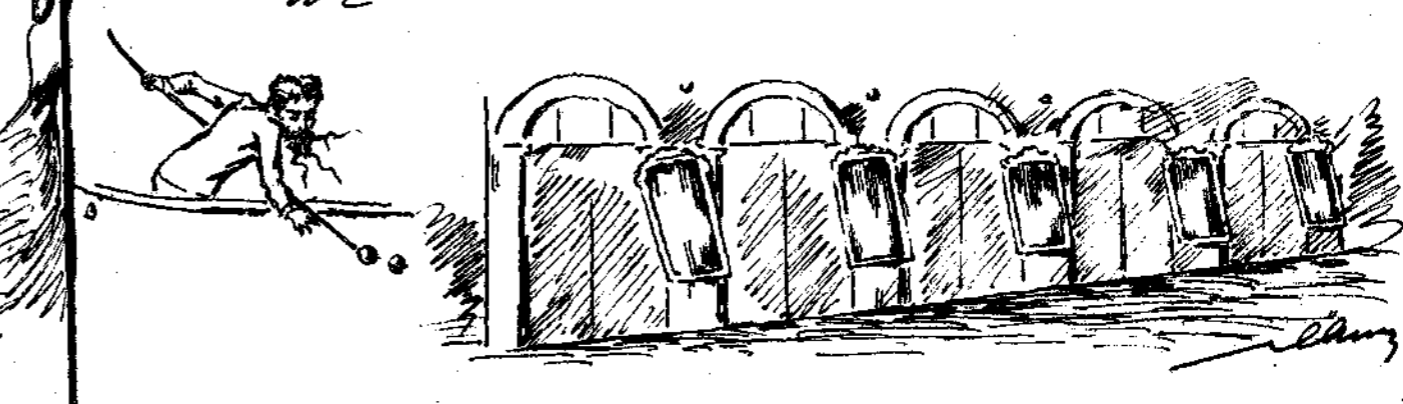
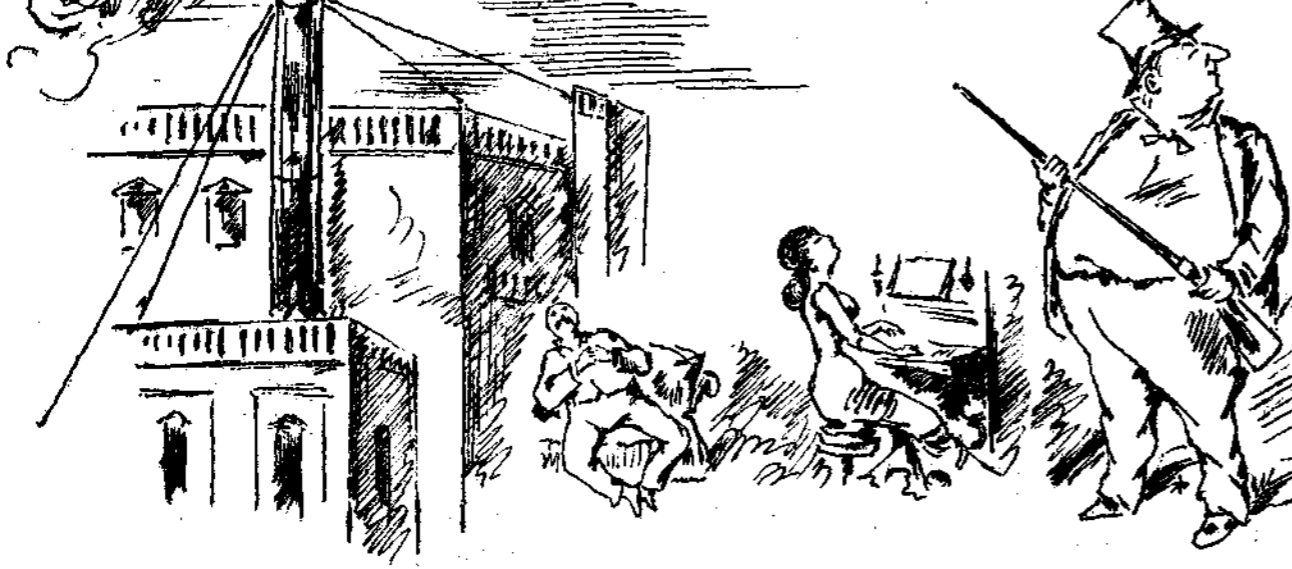
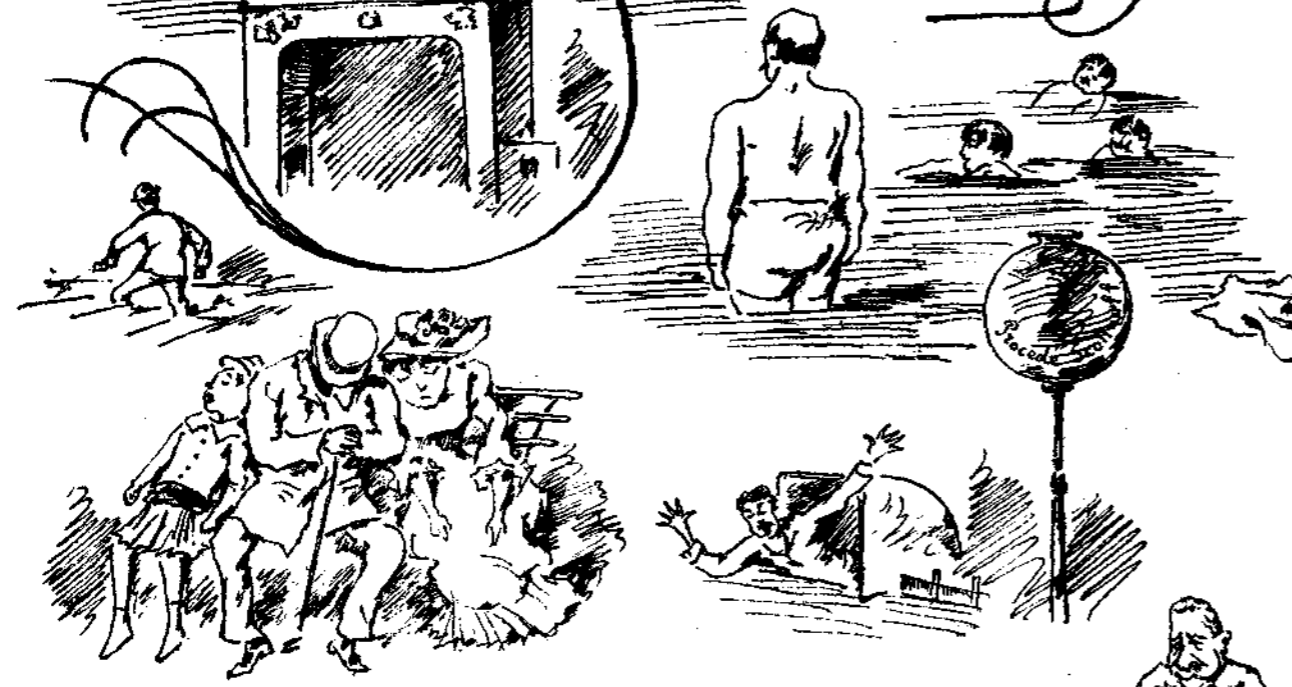
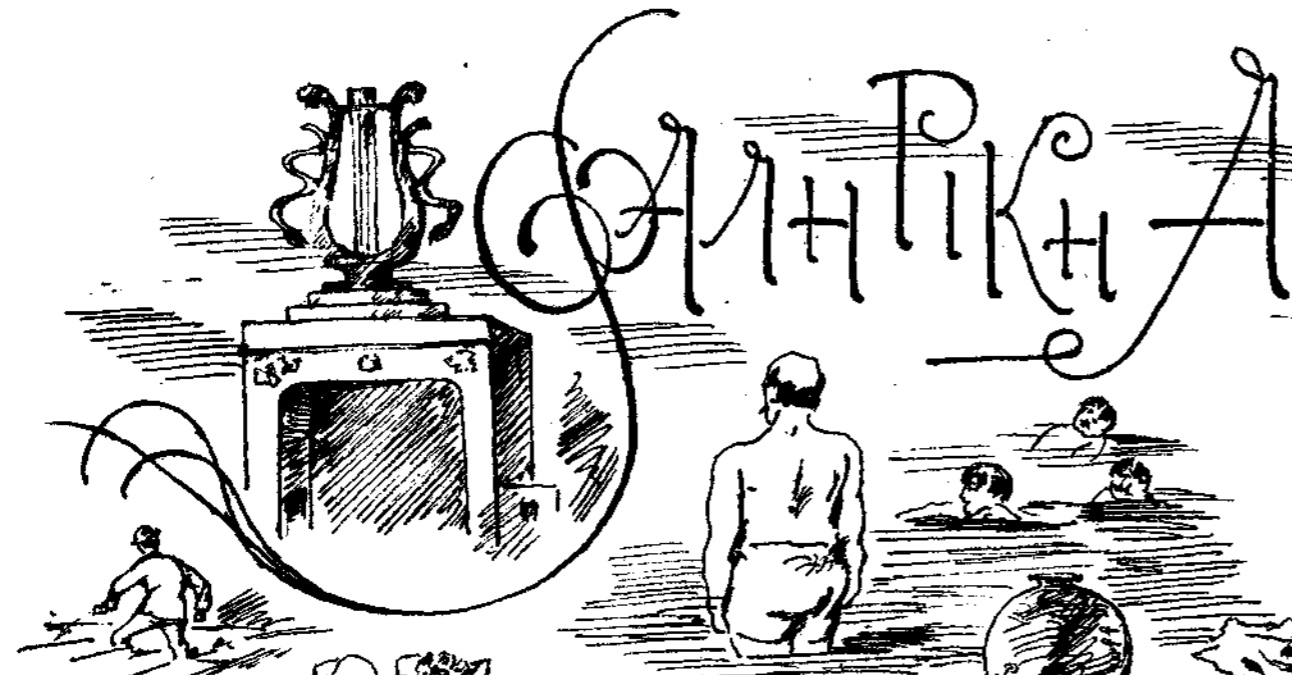
Ὁ στρατὸς ὁ δημοκρατικώτατος ἐν τῇ συνθέσει του, ἐν ταῖς περὶ δόσεσιν αὐτοῦ, οἷος ὁ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, τείνει ἀναποδράστως, ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του, ἐξ αὐτῆς οὕτως εἶπειν τῆς φυσιολογίας του, πρὸς τὴν μοναρχίαν, πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην καλῶς γινώσκουσιν ἡ μεγάλη Δημοκρατία περιορίζει ὅσον ἐνεστί καὶ εἰς τοὺς ἐλαχίστους ὄρους τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις, συγκαλοῦσιν ταύτας μόνον ἀπέναντι ἐπικειμένου κινδύνου, παρελθόντος δ' αὐτοῦ διαλύει αὐτάς, ἀποδίδουσιν τιμὰς ἐλαχίστας μέχρις ἀδικίας πρὸς τοὺς ἀγωνιστάς. Μόνιμος στρατὸς ἐκτετακμένος, περιλαμβάνων ἐν ἐκότητι ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, καὶ θεσμοὶ δημοκρατικοί, εἶναι τι ἀσυμβιβαστον.

Ὁ στρατὸς, ὅπως ἐστρατολογεῖτο ἄλλοτε, ἐγένετο ἀφορμὴ ἀδικημάτων, δὲν περιελάμβανεν ὅμως ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ αὐτοῦ πλέγματος ὀλόκληρον τὴν κοινωνίαν. Σήμερον ὅμως μὲ τὸ νέον σύστημα, ὀλόκληρος ἡ κοινωνία τείνει νὰ ὀργανισθῆ στρατιωτικῶς, δηλαδὴ ὀλιγαρχικῶς, ἀριστοκρατικῶς, φεουδαρχικῶς. Καὶ ἂν ὁ θεσμὸς οὗτος εἶναι προσωρι-

σμένος νὰ ῥιζοβολήσῃ παρ' ἡμῶν, ἀναντιρρήτως καὶ ἀναποδράστως θὰ μεταβῆ οὔτος τὴν δημοκρατικὴν ἡμῶν κοινωνίαν ἐπὶ τὸ ἀριστοκρατικώτατον. Νόμοι, ὅποιοι ἄλλως τε ὑπάρχουσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, θέλουσιν ἀσφαλίσαι τὰς θέσεις τῶν ἐπικούρων ἀξιοματικῶν μετὰ βροχέων ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς λογίους καὶ καλῶς ἀνατετρακμένους νέους τῶν καλῶν οἰκογενειῶν, ὡς ὀνομαζόνται παρ' ἡμῶν αἱ διὰ τῆς κοινωνικῆς τῶν θέσεως ἐξέχουσιν οἰκογενεαί. Ὁ δὲ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ προκύπτων ἀξιοματικὸς, μεταβάλλεται καὶ οὗτος εἰς ἀριστοκρατικὴν δυνάμει τῶν ἐπαργύρων δικσῆμων του. Καὶ ὁ λαὸς εἰς τὸ σύστημα τοῦτο; Ὁ λαὸς μένει πλέον λαὸς παρὰ ποτέ, ὑποβάλλεται ὅμως εἰς αὐστηρὰν κοινωνικὴν πειθαρχίαν ὑπὸ τὸν τύπον τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας.

Ἴδου τὰ ἀναπόδραστα κοινωνικὰ ἀποτελέσματα τῆς καθολικῆς στρατολογίας, ὅποια ἀπανταχοῦ ἀνεπτύχθησαν. Οἱ φηκασθέντες τὸ ἐναντίον διότι εἶδον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας φέροντας τὴν *Λιτάζαν* τοῦ στρατιώτου νέους γνωστῶν οἰκογενειῶν, ἐπλανήθησαν οἰκτρῶς. Ταχέως δὲ θέλουσιν εἶδει καὶ οἱ μᾶλλον δύσπιστοι, ὅτι τόσον ἡ καθολικὴ στρατολογία, ὅσον καὶ ἡ καθολικὴ ψηφοφορία καὶ τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα, ὀδηγοῦσιν ἐνίοτε δι' ἄλλων ὁδῶν ἀσφαλέστερον εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ εἰς τὸ προνομίον, ἢ οἱ μᾶλλον κατὰ τὸ φαινόμενον μοναρχικοὶ καὶ δημοκρατικοὶ θεσμοί.

Καὶ οἱ κηπετανικοὶ τοῦ ἀγῶνος πᾶν ἄλλο ἦσαν ἢ δημοκρατικοί. Ἦσαν τοῦναντίον ὀλιγαρχικώτατοι. Ὁ περιώνυμος Buchan ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1840, παρωμοίκεσε τὸν ἀείμνηστον Ὀθωνα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀπλαρχηγῶν ἐν τῇ τότε Ἀύλῃ ὡς μεσαιωνικὸν ἡγεμόνα ἐν τῷ μέσῳ φεουδαρχῶν. Καὶ σήμερον δὲ καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔτι οἱ ἐπίγονοι ἐκείνων, ἔχουσι καὶ θὰ ἔχωσι θέσιν προνομικὴν ἀναντιρρητοῦ καὶ παρὰ τῆ αὐλῆς, καὶ παρὰ τῷ στρατῷ, καὶ παρὰ τῇ κοινωνίᾳ.

Ἡ ἀρμονία τῆς ἀποτυχίας ἐν τῷ συνόλῳ βυκκκλιζέται παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φκλήρου ὑπὸ τοῦ φλοίσβου τοῦ κύματος. Οὔτε ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος λύσιν εὔρε θερχπεῖαν ἢ ἐν Φκλήρῳ σύγχισις· διὸ καὶ καταλείπει τὰ κεχχιγχιραζηκντωνιάδεια ἐνδικιτήματα Αὐτῆς ἢ βκσιλικὴ οἰκογένεια φεύγουσα τῆς ἀμμου τὸ κεκχυμένον χνώτον, τοῦ κωνιορτοῦ τὰ νέφη, τοῦ ἐδάφους τὸ ἀνώμαλον, τῶν καθρεπτῶν τὴν προσκλινηῖ περὰ τζίζιν καὶ τῶν κωνώπων τὴν κῶθάδειαν. Ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ θεάτρου ἔλαβον θρκνίκα ὁ Ακθέρν καὶ ἡ κυρία του τυγχχιρόντες ἀλλήλοισ, ὅτι εὔρεν κῦτους ἔχοντες ἄλλο ἐπάγγελμα τοικύτη κατὰ τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου θεομηνίκα· καὶ ὁ μὲν, κατὰ τὸν ποιητὴν, τέλος εὔρε τὸν σκοπὸν τοῦ βίου του, ἡ δὲ διὰ ποιήλων μεσιτῶν μὲ ἀνθη ῥίχνει τὰ πρόσωπα τοῦ θεάσου, ὡς εἰς βωμόν τὰ θύματα ἀπαγόμενα. Θεολοί, ὡς διὰ νὰ κκλύψουν τὸ μυστήριον τῆς ἀποτυχίας των, ἴστανται: οἱ φανοὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός τὰ βράττανά των διηγούμενοι· πρηνῆς τις δὲ κκχρκακιστῆς πεσὼν ἐντὸς τοῦ σκότους διηγεῖται ὅτι ποτὲ τοικύτην πτωσιν δὲν ὑπέστη μὲ τὸ φῶς τοῦ διδασκάλου του τὸ λειτουργοῦν. Οὔδεὶς ποτε ἐσκέφθη χρόνος τόσους ἤδη, ὅτι ἔλλειψις ἐπισκοπητῆ ἦν ἐν Φκλήρῳ ἢ κλειδοκουβάλου καὶ σφικριστηρίων ἔλλειψις, καὶ ὅμως τζῦττα καὶ παρ' οὐδενὸς μὴ ζητηθέντα ἐτοποθετήθησαν ἀρμονικῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου, ἀλλ' ἐκ τῶν ζητηθέντων καὶ κατ' ἐπανάληψιν οὐδὲν ἐκρίθη ἄξιον νὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους.

Καὶ δὲν εἰζεύρει τις εἰς ποῖον ν' ἀποδώτῃ τὴν οἰκτράν κῦτην κκτῶσταν, ἀπόδειξις καὶ τοῦτο ἔτι μάλλον ἰσχυρὰ τῆς ἀληθοῦς οἰκτρότητος. Ὁ μὲν τοῦ Φκλήρου ἐνοικιστῆς τῆκεται καὶ ἐκ φιλοτιμίας χάνει λῆπος τῶν σκρκῶν κῦτοῦ, ὅτι οὐχὶ τὸ χρῆμα-ἀδιάφορον-ἀλλὰ τοῦ κόσμου τὴν ἐμπιστοσύνην τρέμει μήπως ἐκ τοῦ πρώτου ἔτους ἀπολέσῃ, ἄλλως τε θυσιάζει ἀφειδῶς καὶ ὀλονέν πληρῶνει· ὁ δὲ εἰς ἄλλον ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην· ὁ Κκρχθκνκσόπουλος-κομήτης παραιτεῖται ἐκπροσωπῶν διὰ τὸν κ. Τρικουπὴν τὸ ἰδανικὸν τῆς εὐθυσειδησίας, ὅπερ εἶθε, κατ' αὐτόν, νὰ ἐφηρημάζετο κί' εἰς τὴν πολιτικὴν· καὶ ὁ φίλος διχχειριστῆς μετὰ τοῦ συμβουλίου τῆς Ἑταιρίας κκί' ζοῦσι πρόσωπον ἀνευθύνου συνταγματικοῦ βκσιλέως, ὀρίτκντος τοὺς ὑπουργούς του νὰ δώσωσι λόγον ἐν τῇ βουλῇ. Μόνον περὶ τῶν ἀποπάτων δέον ἔκρινε νὰ συγκροτήσῃ συνεδρίσιν καὶ νὰ δικτερθῇ διὰ κκκρῶν, ἀποτελέσμα δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκλογὴ τῆς καταλληλοτέρης θέσεως, περίπου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θεάτρου. Τὸ Φκλήρον πλέον ἀπεθκνκτίσθη· ἔλαβε τὸν ἀληθῆ ἔθρικὸν χκρχκτῆρά του· ὁ δ' Ἄσμοδαῖος εὔρεν ὕλην στήσεως τὴν ἀόρκτον φωτογραφικὴν αὐτοῦ μηχανὴν ἐν μέσῳ τῶν κενῶν λουτήρων καὶ περέχων ἡμῖν σήμερον ὀλίγα ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν του.

BARCAROLA

Κκρχβί: ἀνεμοφτέρουγο, ἑπερήφανο, κκπνίζει,
σχιζέει ἀφρισμένο πέλαγος, τὰ κύματ' αὐλακκῶνει·
ἔς τὴ πρῦμν' ἢ ἀσπρογάλαζη σημάκι ἀνεμίζει
κί' ἀστράφτει μακῦρη κόλκσι, ἔς τὴν πλώρη του κκκνῶει.

Ἄχ! ποῖο δελφίν' ὕδρικήκο ἀπάνω του σπκῶνει;
ποῖον ψκρικνὸ ἀρχάγγελο κκμκτοκκχκλλάρη;
ἔς τὸν Κκκφθρέα μὴν πετῆ, μὴ φτάνει ἔς τὴ Μεθῶνη;
ἢ μὴ τὴ θάλασσαν ἀναψε μαζῦ μὲ τὸν Κκκνάρη;

Ἄ μπά!... Ὡς ἔς τὴ βρωμόλιμη ἐπλευσε λίγα μίλια
τοῦ Πκκπκμικαλόπουλου νὰ φέρῃ τὴν φκμῖλικ!

Βέλος

Ἡ ἰδέα τῆς ἀνεγέρσεως μουσείου ἐν Ὀλυμπίᾳ εἶναι σκκλερά, κκθόσον ἢ συγκέντρωσις εἰς ἐν σημεῖον τῶν κυριωτάτων ἀρχαιοτήτων εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαιὰ διὰ τὴν συγκριτικὴν τούτων μελέτην. Αἱ ἀρχαιολογικαὶ μελέται ἄλλως ἀπκκκτοῦσι βιβλιοθήκας καὶ μετὰ, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ προσφέρωσιν οἱ κῶνωπες, τὰ σκκκάλικα καὶ οἱ περὶ τὰς ἀρχαιοτήτας οἰκοῦντες ἄλλοι ἰθγγενεῖς.

Τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Ακχλείου τῆς Ἑθνικῆς Τρκαπέζης, 100,000 φράγγκ τὰ ἐκέρδησεν ὁ κ. Δεσζῆς Βοῦρος!

Oh! ironie, sarcasme de la destinée!

Ποθεράτος

Ὁ διορισμὸς τοῦ Κ. Ἰουλίου Γαλβάνη, ὡς ἐκτάκτου κκκνηγητοῦ τῆς χειρουργίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, εἶναι ἐκ τῶν σκκκνωτάτων ἐκείνων παρ' ἡμῖν διορισμῶν, οἵτινες γίνονται πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας. Πκρχὰ πάντων ἀνεξικέρτω; ἐπὶ νέθη. Ἀλλὰ τινες ἐψέξαν κῦτόν, ὡς γενόμενον ἀνευ συστάσεως δῆθεν τῆς οἰκείας σχολῆς καὶ πρὶν ἢ ὁ Κ. Γαλβάνης διδάξῃ ὡς ὑφηγητῆς. Οὔδεὶς ὅμως νόμος εὐτυχῶς ὑποχρεοῖ τὸν ὑπουργὸν νὰ ὑποτκχθῇ εἰς τοὺς τύπους τούτους, οἵτινες ὡς πάντοτε πάντες οἱ τύποι ἐν Ἑλλάδι χρησιμεύουσιν εἰς πᾶν ἄλλο ἢ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ὀρθοῦ. Οἱ τύποι εἰσὶ χρήσιμοι μόνον εἰς ἔθνη πολιτισμένα. Ὅπως δὲ καὶ ἀνδιερρυθμίσητε τὰ τοῦ πανεπιστημίου, ἢ ἀνικανότης θὰ εἴπω δῆση πάντοτε εἰς αὐτό, μετὰ ἢ ἀνευ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀνωτέρω τύπων. Οἱ τύποι μάλιστα διευκολύνουσι τὸ ἔργον τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀεικινήτου ἀνικανότητος. Ὁ διορισμὸς ὅμως τοῦ διχκεκριμένου ἱκτροῦ Κ. Γαλβάνη ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ παρὰ λειψις τούτων δύναται ἐνίοτε νὰ περὰ τῆς μαθητικῆς καθηγητῆν σπουδαίον καὶ πρᾶγματι ἐνήμερον εἰς τὴν πρόδον τῆς ἐπιστήμης.

Ἄλλως ἀπεδείχθη ἤδη, ὅτι οὔτε τύπος τις ἐτέθη κατὰ μέρος χάριν τοῦ κ. Γαλβάνη, διότι οὐδεμίαν περὶ ἄλλου πινὸς ἐγένετο πράτασις παρὰ τῆς οἰκείας σχολῆς.